

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/322/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6212206405
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6212206405.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a členov senátu JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krτίš, č. k.: 2C/169/2012 - 73 zo dňa 09. 04. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd, zamietol návrh žalobcu vo veci samej, žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku k výroku o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania uviedol, že o návrhu žalobcu na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd, súd rozhodoval podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., podľa ktorého, pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Podľa § 109 ods. 2 O. s. p. prerušenie konania nie je obligatórne, a teda súd môže konanie prerušiť a tiež nemusí. Dôvodom pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., však vždy musí byť tá skutočnosť, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši tzv. predbežná (prejudiciálna) otázka. Túto otázku si však súd môže vyriešiť aj sám (§ 135 ods. 2 O. s. p.). V danom prípade zaujatosť vec prejednávaneho zákonného sudcu žalobca namietať už v návrhu na začatie konania. O jeho námietke bolo rozhodnuté Krajským súdom v Banskej Bystrici ako súdom nadriadeným podľa § 16 ods. 1 O. s. p. tak, že exekučných veciach bol zákonný sudca vylúčený vo veci a následne boli tieto veci pridelené náhodným výberom JUDr. Elene Petrusovej, ktorá vylúčená nebola. Vzhľadom na uvedené, keďže žalobca si uplatnil svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu a o jeho námietke bolo už aj zákonným postupom rozhodnuté, súd nevidel dôvody pre prerušenie konania, preto jeho návrh na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

Vo veci samej sa žalobca domáhal náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, keďže Okresný súd Veľký Krτίš v jednotlivých exekučných veciach nerozhodol o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone

verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a na § 44 ods. 8 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Z obsahu pripojených exekučných spisov tamojšieho súdu sp. zn. 5Er/237/2007, 5Er/644/2007, 5Er/1048/2006, 5Er/1977/2006, 7Er/1173/2005, 5Er/2737/2006, 5Er/55/2007, 7Er/270/2004, 5Er/471/2006, 7Er/36/2003 nesporne vyplýva, že v týchto veciach neboli podané sťažnosti na prieťahy v konaní. Zároveň poukázal na to, že na Okresnom súde vo Veľkom Krtíši v roku 2009 bol počet nevybavených exekučných vecí 15 278 a v roku 2010 17 722 vecí.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti okresný súd dospel k záveru, že nie sú splnené hmotnoprávne podmienky pre zodpovednosť štátu a preto návrh žalobca ako nedôvodný zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. na základe zásady úspechu, kedy žalovaná mala vo veci plný úspech, avšak v spojení s konaním jej trov nevznikli.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca. ako odvolacie dôvody uviedol ustanovenie § 205 ods. 2 písm. a, c, f O. s. p. Navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

K dôvodom odvolania uviedol, že koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť oboznámiť sa so všetkými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s písomnými vyjadreniami žalovaného v žalobe, ani so súdom aj vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise. Súd tak porušil právo na kontradiktórny súdny proces. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise.

S poukazom na § 15 O. s. p. namietal, že súd upovedomil o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov skutkovo a právne totožných veciach. Poukázal na nesprávny názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ako aj na to, že podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu.

V závere odvolania v konkrétnostiach uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zdôraznil, že je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodoval o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd, preskúmal vec v rozsahu daným ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Žalobca vo veci samej sa domáhal majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že Okresný súd Veľký Krtíš v horeuvedených exekučných veciach nerozhodol v lehote 30 dní (podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 01. 09. 2005, podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 01. 12. 2006) o návrhu oprávneného na zmenu exekútora od doručenia návrhu.

Prvým odvolacím dôvodom, na ktorý poukázal žalobca bolo, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., teda účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Namietal, že okresný súd rozhodol v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. v neprítomnosti účastníkov konania, pričom z citovaného ustanovenia je zrejmé, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody

a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobca. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo konať pred súdom.

Podľa § 101 ods. 2 O. s. p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihladne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Odňatím možnosti konať pred súdom možno rozumieť postup súdu, ktorým znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť, a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. dáva súdu možnosť prejednať vec aj v neprítomnosti účastníka, resp. jeho zástupcu. Môže tak urobiť, ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Občiansky súdny poriadok bližšie nekonkretizuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, ktorý bráni súdu vec prejednať v neprítomnosti účastníka. Takýto dôležitý dôvod, pre ktorý sa účastník nemôže zúčastniť pojednávania a žiada o jeho odročenie, sa musí vzhľadom na prekážku, ktorá mu v tom bráni vyznačovať nepredvídateľnosťou, závažnosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti. Pritom môže ísť nielen o udalosti majúce objektívnu povahu (nezávisle od vôle účastníka), ale aj okolnosti spôsobené samotným účastníkom alebo ním inak zavinené, ak ich možno v danej situácii - najmä s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a na pomery účastníka - za dôležité.

Podľa § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods. 1 O. s. p.), a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O. s. p.). Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka (zástupcu), treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania právnej veci pred súdom je neodňateľným právom účastníka konania, a to v každom štádiu procesného postupu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon však bližšie nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni súdu prejednať vec v neprítomnosti účastníka.

Účastníci konania boli na pojednávanie vytyčené na deň 09. 04. 2013 riadne a včas písomne predvolaní. Žalobcovi bolo doručené predvolanie na pojednávanie dňa 01. 03. 2013, právnemu zástupcovi žalobcovi bolo doručené dňa 01. 03. 2013.

Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. jedným z prejavu princípu arbitrárneho poriadku a princípu oficiality. Sporové konanie je ovplyvňované princípom dispozičným, ktorý predvída aktivitu účastníkov konania. Aj v prípade procesnej pasivity účastníkov konania je súd povinný uskutočniť konanie a rozhodnúť. V prípade, ak účastník konania však požiadal odročenie pojednávania, súd zväži dôležitosť dôvodov, pričom zároveň posúdi, či nejde zo strany účastníka konania o obštrukčnú žiadosť o odročenie pojednávania, ktoré by zbytočne predlžovalo prebiehajúce konanie.

Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vo všeobecnosti vtedy, ak účastník uvedie také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t. j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako z hľadísk objektívnych i subjektívnych (z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/122/2010).

Žalobca doručil na Okresný súd Veľký Krtíš dňa 08. 04. 2013 „návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“ z dôvodu námietky porušenia nestrannosti súdu, pretože podľa názoru žalobcu vo veci koná nie nestranný a zákonný sudca, a preto navrhol zrušiť nariadenie pojednávania až do konečného, ústavne konformného

rozhodnutia o otázke nestrannosti a o otázke zákonného sudcu v prejednávanej veci, pričom zároveň poukázal na to, že podal na ústavný súd sťažnosť na porušovanie základného práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces a práva na nestranný súd zriadený zákonom. Zároveň navrhol prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu.

Základné právo na pojednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je v Občianskom súdnom poriadku garantované prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho pojednávania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 14 a 16 O. s. p.). Okolnosť, že o veci napriek tomu rozhoduje sudca, ktorý mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z ďalšej účasti na jej pojednávaní a rozhodovaní vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (v danom prípade sťažovateľky, ktorá podala námietku zaujatosti voči sudcom okresného súdu) a vylúčením označených sudcov z ďalšieho pojednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prejsť každý návrh oprávnenej osoby (v tomto prípade návrh na vylúčenie všetkých sudcov z ďalšieho pojednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť) a rozhodnúť o ňom (pozri uznesenie Ústavného súdu SR I.ÚS 92/2013 - 9, zo dňa 13. 02. 2013).

O námietke zaujatosti vznesenej žalobcom vo veci vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš, pod sp. zn. 2C/169/2012 bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k.: 16NcC/75/2012-13 z 09. 10. 2012 tak, že z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 2C/169/2012 vylúčil iba sudcov JUDr. Slavomíra Cimermana a JUDr. Martu Kamenskú, ostatných sudcov Okresného súdu Veľký Krtíš z pojednávania a rozhodovania veci nevyhlásil.

Nadriadený súd ďalej o námietke zaujatosti rozhodol uznesením č. k.: 16NcC/75/2012-13 z 09. 10. 2012 tak, že z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 2C/170/2012 vylúčil iba sudcov JUDr. Slavomíra Cimermana a JUDr. Dagmar Komadovú, ostatných sudcov Okresného súdu Veľký Krtíš z pojednávania a rozhodovania veci nevyhlásil.

Nadriadený súd o námietke zaujatosti rozhodol uznesením č. k.: 15NcC/66/2012-13 z 08. 10. 2012 tak, že z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 2C/171/2012 sudcov Okresného súdu Veľký Krtíš z pojednávania a rozhodovania veci nevyhlásil.

Nadriadený súd o námietke zaujatosti rozhodol uznesením č. k.: 13NcC/79/2012-13 z 08. 10. 2012 tak, že z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 2C/172/2012 vylúčil iba sudcov Mgr. Milana Vargu a JUDr. Slavomíra Cimermana, ostatných sudcov Okresného súdu Veľký Krtíš z pojednávania a rozhodovania veci nevyhlásil.

Nadriadený súd o námietke zaujatosti rozhodol uznesením č. k.: 16NcC/75/2012-10 z 09. 10. 2012 tak, že z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 2C/173/2012 vylúčil iba sudcov JUDr. Slavomíra Cimermana a JUDr. Dagmar Komadovú, ostatných sudcov Okresného súdu Veľký Krtíš z pojednávania a rozhodovania veci nevyhlásil.

Nadriadený súd o námietke zaujatosti rozhodol uznesením č. k.: 14NcC/75/2012-12 z 08. 10. 2012 tak, že z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 2C/174/2012 vylúčil iba sudcu JUDr. Slavomíra Cimermana, ostatných sudcov Okresného súdu Veľký Krtíš z pojednávania a rozhodovania veci nevyhlásil.

Nadriadený súd o námietke zaujatosti rozhodol uznesením č. k.: 16NcC/54/2012-13 z 08. 10. 2012 tak, že z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 2C/176/2012 sudcov Okresného súdu Veľký Krtíš z pojednávania a rozhodovania veci nevyhlásil.

Nadriadený súd o námietke zaujatosti rozhodol uznesením č. k.: 14NcC/83/2012-13 z 08. 10. 2012 tak, že z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 2C/178/2012 vylúčil iba sudcu JUDr. Slavomíra Cimermana a JUDr. Milana Růžičku, ostatných sudcov Okresného súdu Veľký Krtíš z pojednávania a rozhodovania veci nevyhlásil.

Nadriadený súd o námietke zaujatosti rozhodol uznesením č. k.: 16NcC/75/2012-13 z 09. 10. 2012 tak, že z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 2C/179/2012 vylúčil iba sudcov JUDr. Slavomíra Cimermana a Mgr. Evu Straškovú, ostatných sudcov Okresného súdu Veľký Krtíš z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil.

Nadriadený súd o námietke zaujatosti rozhodol uznesením č. k.: 14NcC/86/2012-13 z 08. 10. 2012 tak, že z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 2C/180/2012 vylúčil iba sudcov JUDr. Slavomíra Cimermana, JUDr. Dagmar Komadovú a JUDr. Milana Růžičku, ostatných sudcov Okresného súdu Veľký Krtíš z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil.

O nevylúčení konajúceho sudcu z prejednávania a rozhodovania veci bolo riadne rozhodnuté nadriadeným súdom v zmysle § 16 ods. 1 O. s. p. Z tohto hľadiska poukaz žalobcu na skutočnosť ohľadne nedostatku nestrannosti sudcu nie je dôvodný.

K rozhodnutiu ohľadom prerušenia konania bližšie neargumentoval, avšak na doplnenie veci odvolací súd dodáva, že prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. Procesná teória hovorí o tzv. obligatórnom a fakultatívnom prerušení konania. § 109 ods. 2 O. s. p. upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená, také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Pod uvedený prípad spadá aj rozhodovanie o návrhu na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. a) O. s. p. Pokiaľ zo strany žalobcu bol podaný na prvostupňový súd návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, takýto návrh automaticky nezakladá povinnosť súdu prerušiť konanie. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že návrh na prerušenie konania bol podaný na prvostupňový súd dňa 08. 04. 2013, teda jeden deň pred pojednávaním, pričom Ústavný súd SR o obdobnej ústavnej sťažnosti žalobcu, z dôvodu podania ktorej navrhoval prerušiť prvostupňového konanie, rozhodol už uznesením I. ÚS 92/2013 - 9, zo dňa 13. 02. 2013. Žalobca tak mohol mať vedomosť už v čase podania návrhu na prerušenie konania z dôvodu podania ústavnej sťažnosti, že pred Ústavným súdom SR v obdobnej podanej sťažnosti nebol úspešný.

V uvedenom prípade nerešpektovanie požiadavky žalobcu na osobnú účasť právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní nie je možné považovať za nesprávnu aplikáciu ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Rovnako nie je možné ani prihladiť ani na to, že žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Substancovať svoje skutkové tvrdenia je žalobca povinný už v žalobe. Civilný proces sa uberá trendom koncentrácie civilného súdneho konania, a preto nie je možné uvažovať o degradácii zásady kontradiktórnosti, na ktorú poukazuje žalobca. Žalobca sám svojou neúčastou na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný, zmaril svoju možnosť vlastným zavinením dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy, pričom Občiansky súdny poriadok (§ 101 ods. 2 O. s. p.) umožňuje v rámci princípu arbitrárneho poriadku uskutočniť konanie tak, aby bolo vydané meritórne rozhodnutie i bez súčinnosti účastníkov. Z hľadiska okolností uvedeného konkrétneho prípadu nedošlo k porušeniu práva účastníkov na spravodlivý proces bez toho, aby bola zároveň narušená plynulosť priebehu súdneho konania. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu navrhnutých dôkazov žalobcom, a to spismi exekučného súdu, kde žalobca bol účastníkom tohto exekučného konania. Je teda zrejme, že súd rozhodol na základe skutočností tvrdných žalobcom a na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania, ktoré navrhol žalobca. Žalobca a jeho právny zástupca boli včas na súdne pojednávanie predvolaní, ktorého sa nezúčastnili nie z objektívnych ospravedlniteľných dôvodov, ale preto, že v dôsledku subjektívneho názoru nepovažovali svoju účasť na pojednávaní za potrebnú predpokladajúc, že ústavnej sťažnosti bude vyhovené, hoci vedeli, že v obdobnej veci už Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol.

Odvolací súd poukazuje na to, že prvostupňový súd vec vo svojej podstate správne právne posúdil, na súdený prípad správne aplikoval príslušné ustanovenia zák. č. 514/2003 Z. z., pričom po vykonaní dôkazu oboznámením sa s predmetným exekučným spisom dospel k záveru, že nedošlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu, a zo strany žalobcu bola žaloba podaná bezdôvodne. Aj keď prvostupňový súd o zmene exekútora nerozhodol do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na jeho zmenu, dĺžka exekučného konania od žiadosti o zmenu súdneho exekútora do rozhodnutia o tejto zmene

nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Prvostupňový súd správne dospel k záveru, že nešlo o nesprávny úradný postup spočívajúci podľa tvrdení žalobcu o existencii prietahov v predmetných exekučných konaniach ako jedného z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Odvolací súd zdôrazňuje, že z judikatúry Ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom a tým aj k porušeniu základného práva podľa článku 48 ods. 2 ústavy zohľadňuje štyri základné kritériá, a to právna a faktická zložitost' veci, správanie sa účastníkov súdneho konania, postup samotného súdu a význam veci pre účastníka na. V danom prípade je významná tá skutočnosť, že žalobca pred okresným súdom inicioval značne vysoký počet exekučných konaní (ide o stovky až tisíce exekučných konaní). Aj keď zaťaženosť súdu, nadmerné množstvo vecí, v ktorých musí zabezpečiť súdne konanie nie je dôvodom, ktorý by zbavoval súd, štát zo zodpovednosti za zbytočné prietahy v konaní, je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériám posudzovania prietahov a v záujme ochrany práv a slobôd iných. Povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa s veľkým množstvom podaní žalobcu ipso facto zvyšuje faktickú zložitost' veci z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania žalobcu. V takýchto prípadoch je možné aj z ústavného hľadiska akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania predmety v konaní. Povinnosť okresného súdu vysporiadať sa so všetkými návrhmi žalobcu sa tak nevyhnutne dostáva do konkurencie s povinnosťou tohto súdu poskytnúť súdnu ochranu bez zbytočných prietahov a v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorý sa pred dotknutým súdom uchádzajú o súdnu ochranu (II. ÚS 64/97). Zároveň treba poukázať na to, že zbytočné prietahy v konaní je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom a na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho ktorého úkonu súdu. Jej nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva upraveného v § 48 ods. 2 ústavy. Odvolací súd vo vzťahu k namietaným lehotám prvostupňovým súdom poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 245/2013 - 17, IV. ÚS 606/2112 - 20, keď Ústavný súd konštatoval, že vzhľadom na okolnosti daného prípadu, keď je známe, že žalobca zaťažil prvostupňový súd, či súdy veľkým počtom podaní, musel počítať s určitým technicko- administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti či návrhu bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom. Odvolací súd uvádza, že ohľadne žalobcom tvrdených prietahov sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prietahy v konaní, ani nerozhodoval Ústavný súd Slovenskej republiky či Európsky súd pre ľudské práva. V zmysle § 9 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu v znení účinnom od 01. 01. 2013 by len takéto podklady boli relevantné pre priznanie žalobcom uplatnených nárokov. V namietaných veciach nešlo o neodôvodnenú nečinnosť všeobecného súdu, keď nedodržanie zákonnej lehoty bolo priamo podmienené a spôsobené činnosťou žalobcu. Práve táto okolnosť je tou, ktorá vyvracia záver žalobcu, že súd konal prietahovo, nesústredene, nekoordinovane. Práve naopak, súd musel konať koordinovane a sústredene aj vzhľadom na množstvo podaní žalobcu, keď vo všetkých veciach vzniesol námietku zaujatosti sudcov okresného súdu, o ktorých musel nadriadený súd rozhodnúť v zákonnej lehote desiatich dní, pričom námietky boli smerované voči všetkým súdom v obvode Krajského súdu Banská Bystrica. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je preto potrebné považovať za vecne správne.

Pokiaľ žalobca v závere odvolania namieta, že súd sa dopustil viacerých omylov ohľadom namietaných lehôt, odvolací súd konštatuje, že žalobca namietal lehoty vo vzťahu k rozhodnutiu o poverení, ktorá námietka je irelevantná, pretože súdu odôvodňoval lehoty vo vzťahu k návrhu na zámenu exekútora.

Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že o ústavnej sťažnosti (sťažnostiach) sťažovateľa na porušenie základného práva Krajským súdom v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 16NcC/75/2012, 15NcC/66/2012, 13NcC/79/2012, 14NcC/75/2012, 16NcC/54/2012, 14NcC/83/2012, 14NcC/86/2012 bolo rozhodnuté uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 443/2013 - 11 zo dňa 12. 09. 2013. Sťažnosť žalobcu, ako sťažovateľa, bola odmietnutá.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v nadväznosti na § 142 ods. 1 O. s. p., kde však žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalovaná návrh na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.